

ἄλογο τό, ἄλογον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄλογο κοιν. καὶ Καππ. (Ποτάμ. Φλογ.) Πόντ. (Ζησιν. Κοτύωρ. *Οφ. κ. ἄ.) ἄλογο Ρόδ. ἄλουγου βόρ. ἰδιώμ. ἄλογο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄλοον Ρόδ. ἄλοο Νάξ. (*Απύρανθ.) Χίος ἄλο Πελοπν. (Κόρινθ.) Χίος (Πυργ.) ἄλοο Κάρπ. ἄλουον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄσο Νάξ. (Φιλότ. κ. ἄ.) ἄο Νάξ. ἄογο Βιθυν. Τσακων. ἄο Τσακων. ἄβγο Καππ. (Φάρας.) ἄλεγον Μεγίστ. Πόντ. (*Αμισ.) ἄλεγο Προπ. (Προκόνν.) ἄλιγον Θράκ. (Μάδυτ.) *Ιμβρ. ἄλεον Καππ. (Σιλ.) Πόντ. (*Οφ. Σαράχ.) ἄλεο Μύκ. ἄλεβον Μεγίστ. Νίσυρ. ἄλαγο Θράκ. Κάλυμν. Λέρ. Σύμ. ἄλαο Κάλυμν. Λέρ. Σύμ. ἄλαγον Μακεδ. ἄλ'γου Καππ. ἄγουλου Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄλόγατο Σῶρ. ἄλόατον Σύμ. ἄλόατο Νάξ. Πληθ. ἄλόγατα πολλαχ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἄ λ ο γ ο ν. Πβ. Διόδωρ. 23,505 «ἀπώλεσαν μακρὰς ναῦς τριακοσίας τεσσαράκοντα, ἱππαγωγούς δὲ καὶ πλοῖα ἕτερα τριακόσια, ἀπὸ δὲ Καμαρίνης ἕως Παχύνου τὰ σώματα καὶ τὰ ἄλογα καὶ τὰ ναυάγια ἔκειντο». Ἡ σημ. αὕτη ἀπὸ τοῦ ἐπιθ. ἄλογος ὠρμήθη ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,142. Ὁ τύπ. ἄλόγατο ἐκ τοῦ πληθ. ἄλόγατα, οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλογα κατὰ παρέκτασιν. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,401 κέξ. 2,14. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἄζοῦματο κττ. Ὁ τύπ. ἄβγο ἐκ τοῦ ἄο, ἐν ᾧ ἀποβολὴ τοῦ λ, κατ' ἀνάπτυξιν τῶν φθόγγ. βγ. Πβ. καὶ ἄλῶνι-ἄώνι-ἄβγῶνι κττ.

1) Τὸ ζῷον ἵππος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ποτάμ. Σιλ. Φάρας. Φλογ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ζησιν. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: *Ἀλογο ἄσπρο-μαῦρο-κόκκινο κττ. *Ἀλογο βαρβάτο (ἵππος ἐνόρχης) κοιν. *Ἀλογο τσινιάρικο (τὸ ἄλογο ποῦ λακτίζει) πολλαχ. *Ἀλογο λαμνᾶτο (μακρόσωμον καὶ λεπτοφυές) Εὐβ. Βρὲ ἄλογο! (ὕβριστικῶς) Πελοπν. (*Αρχαδ.) || Φρ. Τό 'δεσε τ' ἄλογό του (ἐξησφάλισεν ἑαυτὸν οἰκονομικῶς. Συνών. φρ. ἔδεσε τὸ γαῖδαρό του). Πράσινο ἄλογο ζητᾶ (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος τὰ ἀδύνατα) πολλαχ. Σὰν ἄλουγου βαρβάτου δὲ βαστεῖται (ἐπὶ ἀνυπομόνου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Γυρίζει σὰν τ' ἄλογο 'ς τ' ἄλῶνι (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς ἐργαζομένου καὶ δὴ ἐργασίαν χειρωνακτικὴν καὶ μονότονον) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Εἶνι ἄλουγου χώρ'ς γκέμ' (ἐπὶ ἀπεριορίστου) *Ηπ. Τὸν ἔχει βόδι κι ἄλογο (τὸν διευθύνει κατὰ βούλησιν) Κωνπλ. Τ' ἄλογα ἀποστάσανε (ἐπὶ γέροντος) Πελοπν. *Εχω τ' ἄλογα 'ς τ' ἄλῶνι (τρώγω) αὐτόθ. *Εχει ἄλογα 'ς τ' ἄλῶνι (ἐπὶ τοῦ ἀρνούμενου νὰ δεχθῇ πρόσκλησιν) Ζάκ. || Παροιμ. Τ' ἄλογο μονάχο του ἀξαίνει τὴν ταγὴ του (ἐπὶ φιλοπόνου ἐργάτου, τοῦ ὁποίου αὐξάνεται ἡ ἀμοιβή) *Ηπ. Τὸ χαμελὸν τ' ἄλογον ὄλ' καβαλλ'κεύ'ν ἀτο (ἐπὶ ταπεινοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὅλοι μεταχειρίζονται ὅπως θέλουν) Χαλδ. Τ' ἄλεγοῦ τὸ τουράδιν ἂν στέκ', θὰ στέκω κ' ἐγὼ (ἂν παύσῃ νὰ κινῆται ἡ οὐρά τοῦ ἀλόγου, θὰ σταθῶ καὶ ἐγώ. *Επὶ διαρκούς ἀσχολίας) Κερασ. || *Ἄσμ.

Σηκώνεται ὁ Κωνσταντῆς ἀπὸ τὸν μαῦρον *Ἄδη, κάμνει τὸ μνημα ἄογο καὶ τὸ κιούρι σέα

(κιούρι=κιβούρι, σέα=σέλλα) Βιθυν. β) *Ἀρρην ἵππος *Ηπ. (Κούρεντ.) 2) Μικρὸς ἰχθύς, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνω μέρος ὁμοιάζει πρὸς ἵππον Θράκ. (*Επιβάτ.) Κεφαλλ. 3) Ὑπὸ τοὺς τύπ. τοῦ Θεοῦ-τῆς Παναγίας τ' ἄλογο, τὸ ἐντομον ἀλογάκι 3, ὁ ἰδ., πολλαχ. 4) Τὸ ἀνδρικό μόνιον Λέσβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. *Ἡσύχ. «ἵππον τὸ μόνιον καὶ τὸ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρὸς». 5) Κήλη Πελοπν. (Λακων.): Μὴ πηδάης καὶ κάμης ἄλογο. Συνών. κατέβασμα. 6) Παιδιά, καθ' ἣν τὸ παιδίον

τρέχει ἐπιβαῖνον εἰς κάλαμον ἢ ράβδον ὥς εἰς ἵππον σῆνθ. 7) Ὑπὸ τὸν τύπ. τρία ἄλογα, τὸ ἀρχαῖον νόμισμα τοῦ βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν Καλαβρ. (Μπόβ.) 8) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ, τὰ ὑποδήματα τῶν χωρικῶν τὰ κοινῶς τσαρούχια λεγόμενα *Ηπ. (Δρόβιαν.)

ἀλογοβασίδα ἡ, Πελοπν. (Οἶν.)

*Εκ τοῦ οὐς. ἄ λ ο γ ο καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Χόρτον τι ἐδώδιμον.

ἀλογόβεργα ἡ, Προπ. (*Αρτάκ.) ἀλοόβεργα Κάρπ. Νάξ. (*Απύρανθ.) ἀλογόβεργα Ρόδ.

*Εκ τῶν οὐς. ἄ λ ο γ ο καὶ βέργα.

Βέργα, ράβδος, διὰ τῆς ὁποίας πλήττονται οἱ ἵπποι ἐνθ' ἄν.: *Ἄσμ.

Παίρνει τὴν ἀλογόβεργα, 'ς τοὺς στάβλους κατεβαίνει, σέρνει τοὺς μαύρους δυνατά, δέρνει κι ἀνερωτᾷ τους *Αρτάκ.

Πᾶρε τὴν ἀλοόβεργα καὶ πάαινε 'ς τὸ στάβλο, θέλεις τὸ χέλιον ἔπαρε, θέλεις τὸν παρδαλό μας

*Απύρανθ. Πβ. ἀλογόβιτσα.

ἀλογόβιτσα ἡ, Ἀμάρτ. ἀλοόβιτσα Ρόδ.

*Εκ τῶν οὐς. ἄ λ ο γ ο καὶ βίτσα.

Λεπτὴ ράβδος, διὰ τῆς ὁποίας πλήττονται οἱ ἵπποι: || *Ἄσμ.

*Αφίνει τοὺς κ' ἐπήσας τέσσερα μίλια τόπο, πᾶνει τὴν ἀλοόβιτσα, 'ς τοὺς στάβλους κατεβαίνει.

Πβ. ἀλογόβεργα.

ἀλογοβόρι τό, Ἀμάρτ. ἀλουγουβόρ' Εὐβ. (Στρόπον.)

*Εξ ἀγνώστου α' συνθετ. καὶ τοῦ οὐς. β ο ρ ε ς.

Μέρος ἐκτεθειμένον εἰς τοὺς ἀνέμους.

ἀλογοβορός ὁ, *Ηπ.

*Εκ τῶν οὐς. ἄ λ ο γ ο καὶ ὀβ ο ρ ὁ ς.

*Ὁ περίβολος, εἰς τὸν ὁποῖον περικλείονται ἵπποι, στάβλος ἵππων. Συνών. ἀλογόμαντρα.

ἀλογοβοσκός ὁ, Λεξ. Γαζ. (λ. ἱππονομεύς).

*Εκ τῶν οὐς. ἄ λ ο γ ο καὶ β ο σ κ ὁ ς.

*Ὁ βόσκων ἵππους.

ἀλογοβουνγὰ ἡ, Ἀμάρτ. ἀλουγουβ'νγὰ Στερελλ. (*Ακαρναν.) *λαγουβουνγὰ Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

*Εκ τοῦ οὐς. ἄ λ ο γ ο καὶ β ο υ ν γ ᾶ.

Κόπρος ἵππου. Συνών. καβαλλίνα.

ἀλογοβυζάστρα ἡ, Θήρ. — ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 36

*Εκ τῶν οὐς. ἄ λ ο γ ο καὶ β υ ζ ᾶ σ τ ρ α.

1) Γλαυξ θηλάζουσα ἵππον Θήρ. 2) Γυνὴ θηλάζουσα ἵππον ΜΦιλήντ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Μόνε μνιὰ μαύρη Γύφτισσα, μνιὰ -ν- ἀλογοβυζάστρα, μνιὰ μάγισσα π' ἀνέγνωθε 'ς τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα.

ἀλογογελάδια τά, Λεξ. Βλαστ. ἀλογογέλαδα Πελοπν. (*Αρχαδ. κ. ἄ.) ἀλουγογέλαδα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Εκ τοῦ πληθ. τῶν οὐς. ἄ λ ο γ ο καὶ ἄ γ ε λ ᾶ δ ι.

*Αλογα καὶ ἀγελάδια ἡνωμένα εἰς μίαν ἀγέλην ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Γλέπει μπουλούκια πρόβατα, γλέπει μπουλούκια γίδια,
γλέπει τ' άλογογέλαδα 'ς τὸν κάμπο ξαπλωμένα
Ἄρχαδ.

άλογογιάτρως ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ γιάτρως.

Ἰατρὸς τῶν ἵππων, ἱππίατρος.

άλογόδοντο τό, ἔνιαχ. ἄλουγόδουντου Ἡπ. (Κα-
λάρρυτ. Μέτσοβ. κ. ἄ.) ἰγόδουντου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ δόντι.

1) Δόντι ἵππου ἔνιαχ. 2) Ὁ Ἀμερικανικὸς λευκὸς
ἀραβόσιτος ἔνιαχ. 3) Εἰς τὸν πληθ. ὡς λ. συνθηματικῇ,
φασόλια Ἡπ. (Ζαγόρ. Καλάρρυτ. Μέτσοβ. κ. ἄ.)

άλογοζεύγαρο τό, Λευκ. Πελοπν. (Καλάρρυτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο καὶ ζευγάρι.

Ζεῦγος ἵππων χρησιμοποιοῦμενον εἰς ὄργωμα ἀγροῦ.

άλογοθηλειά ἡ, ἀμάρτ. ἄλουγονθ'λειά Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ θηλειά.

Βρόχος σχοινίου τῶν ἀλωνιζόντων ἵππων. Πβ. ἄλο-
γόκομπος.

άλογοθυμάρι τό, (Φιλολογ. Τηλέγρ. 1819 στ. 53)
άλογοθύμαρο Μέγαρ. —(Ἑστία 22 Μαΐου 1906).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ θυμάρι.

Τὸ ἀκανθῶδες φρύγανον ἀνθυλλίς ἡ Ἑρμάννεις
(anthyllis Hermaniae) τοῦ γένους τῆς ἀνθυλλίδος (an-
thyllis) τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (leguminosae),
κτηνοτροφικὸν καὶ πρὸς κατασκευὴν σαρώθρων ἀγροτικῶν
χρήσιμον. Συνών. ἄλωνοθύμαρο, σάρωμα. [**]

άλογοκαβαλλάρις ὁ, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ καβαλλάρις.

Καβαλλάρις ἀλόγου, ἱππεύς : Ἄσμ.

Ἐκεῖ βλέπει τὸν ἄντρα τῆς ἄλογοκαβαλλάρι
καὶ μὲ σαράντα φλάμπουρα κ' ἐξήντα ἀλογάροι.

άλογοκάννης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄλεοκάννης Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο, παρ' ὃ καὶ ἄλεο, καὶ καννί.

Ὁ βαδίζων ταχέως ὡς ἵππος. Συνών. ἄλογοπόδης.

άλογοκάραβο τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ καράβι. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Βλάχ.

Πλοῖον χρησιμοποιοῦμενον εἰς μεταφορὰν ἵππων.

άλογοκάρφι τό, Πελοπν. (Κορινθ.) ἄλουγοκάρφ'
Μακεδ. (Γκριντ. Καταφύγ.) ἰλαγουκάρφ' Θεσσ. (Κα-
λαμπάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κάρφι.

Τὸ πρὸς πετάλωμα τῶν ἵππων καρφίον, ἔπειτα δὲ καὶ
ἄλλων ζώων. Συνών. πεταλοκάρφι.

άλογοκάτουρο τό, πολλαχ. ἄλουγόκατ'ρου Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κάτουρο.

Οὐρον ἵππου ἐνθ' ἄν. : Ὅ τό 'να μπουκάλ' εἶχι ἀθάνα-
του νιρὸ κί 'ς τ' ἄλλου εἶχι ἄλουγόκατ'ρου ἀπ' τ' ἄλουγου τ'
(ἐκ παραμυθ.) Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Τὰ μοῦτρά σου τὰ μπούρδινα πιάσε σαπούνισέ τα,
καὶ πᾶρ' ἄλογοκάτουρο καὶ ματαξέπλυνέ τα
(σκωπτικὸν) Ζάκ.

άλογοκλέφτης ὁ, Πελοπν. (Μαζαίικ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κλέφτης.

Κλέπτης ἵππων. Πβ. ἄλογοσύρτης.

άλογόκομπος ὁ, ἀμάρτ. ἄλουγόκομπους Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κόμπος.

Κόμβος, βρόχος σχοινίου κρατοῦντος ἀπὸ τοῦ ποδὸς
ἢ τοῦ λαιμοῦ ἵππου ἢ καὶ ἄλλο ζῶον : Τοῦ μπλάρ' πιάνι
μὲ κόμπου ἀπ' τὸν πονδάρ', μὲ ἄλουγόκομπου, ὅπου λένε.
Πβ. ἄλογοθηλειά.

άλογοκοπὸς ὁ, ἀμάρτ. ἄλουγουκοπὸς Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κοπὸς.

Ἰχθυὸς τῆς ὀπλῆς ἵππου. Συνών. ἄλογάχναρο,
ἄλογοπάτημα 2, ἄλογοπατημιά, ἄλογοπατησιά,
ἄλογοπεταλγιά, ἄλογότορος. Πβ. ἄλογοπατη-
μασιά.

άλογοκουβέντα ἡ, Σῦρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κουβέντα.

Συνήθως κατὰ πληθ., λόγοι κενοί, ἀνοησίαι : Αὐτὰ ποῦ
λές εἶναι ἄλογοκουβέντες! Συνών. ἄεροκουβέντα, ἄερο-
λογία, ἄερόλογο.

άλογόκουκος ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κουκος.

Τὸ ἀποδημητικὸν πτηνὸν νεόφρων ὁ περκνόπτερος
(peperon percnopterus) τοῦ γένους τῶν γυπῶν (gyp-
sae) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (rapaces), γυψ μικρὸς
λευκόχρους, τὸν ὁποῖον καβαλλικεύει κατὰ τὴν λαϊκὴν
παράδοσιν ὁ κοῦκος. Συνών. ἀσπροαππάρης, τσιρο-
πινᾶς, τυροκόμος. [**]

άλογοκριθὴ ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κριθὴ.

Κριθὴ πρὸς τροφήν ἵππων.

άλογοκυλίστρα ἡ, Πελοπν. (Καλάρρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ κυλίστρα.

Μέρος, ὅπου κυλίνονται οἱ ἵπποι.

άλογολάπαθο τό, ἀμάρτ. ἄλογολάπατο Λεξ. Γαζ.
(λ. ἱππολάπαθο).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ λάπαθο.

Τὸ φυτὸν λάπαθον τὸ ὑδρολάπαθον (rumex aquati-
cus) τοῦ γένους τοῦ λαπάθου (rumex) τῆς τάξεως τῶν
πολυγωνωδῶν (polygonaceae), τὸ ἱππολάπαθον τοῦ Διο-
σκορ. (2,141). Συνών. ἀγριολάπαθο, νερολάπαθο. [**]

